

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

ДОВГОНОСИКИ

Толька Мільтон зупинився біля вікон і шпурнув у шибку грудочку землі, легенько шпурнув. У відповідь за склом з'явилася долонька, що хлопчачою мовою означало: «Понято, щас вийду». Мільтон — це прізвисько, тому що на Опитній два Тольки, є ще Толька Лисий. Причепилося це прізвисько, коли мама повела його підстригтися, а перукарка чомусь побрила йому голову, прийшов додому такий кумедний, — так і залишився Лисим, хоч уже, як усі, ходить з нормальним чубчиком. Воно і на краще: не треба щораз додавати Толька директорів чи Теклін.

Васька, кремезний хлопчик у коротких, невідомого кольору штанцях, дожовуючи окрайця, з'явився у дверях і, звично стрибнув через три сходинки на пошипану жовтуватим гравієм доріжку.

— Ну?

Якщо Мільтон покликав, значить справа серйозна. Так і є.

— Ось що, їдемо на довгоносика. Тато сказав відвезуть, тоді заберуть, ще й гроші заплатять.

— Скільки?

— Скільки назбираєш, стільки й заплатять. У відомості Мирона Соломоновича все буде записано. Він знає, як платити. Тато сказав, що на кіно вистачить, а може, ще більше, як воно піде. Одягнися, бо в полі вітер, і пляшечку з собою візьми, а як є, то й дві, — згодиться.

— Питання: Альку візьмемо?

— Можна. Тато сказав, що всі, хто захоче, можуть їхати. Та скільки та мала назбирає? Але ти ж знаєш, як не візьмемо, плакатиме, вона ж любить за нами хвостиком бігати. Мабуть, ще спить. Так! Іди збуди. Скажи, що в полі вітер, нехай щось візьме, бо застудиться — ми будемо винні. Наслухаємося від її мами. А я піду за Лисим, — помовчав. — Збір на хазяйстві біля кузні.

Мільтон жаліє Альку і завжди захищає, коли вона хоче гратися з ними, а хлопці відганяють її. Жаліє, бо в неї немає тата. Мама йому сказала, що Алін тато був льотчиком і загинув на фронті, а чіпляється вона до них, бо на Опитній немає дітей її віку. Усі називають її «мала». А вона не така вже мала. Восени піде до школи. Хлопчача компанія трохи старша — Васька закінчує третій клас, а обидва Тольки — четвертий. Власне, ні в кого, крім Мільтона, немає батька. Кажуть, що у Васьки є, але він сидить. Васька лише знає, що він сидить десь у Магадані і що там дуже холодно, тому не любить це слово, а як сидить і за що — не знає. Його мама каже, що й сама не знає, — забрали й посадили.

А тим часом Павло виводить коней із конюшні і звичними рухами впрягає їх у возик. Під'їжджає до скирти з торішньою соломою, кидає на нього кілька оберемків. Трохи більше кладе на передок, закриває

Вчителька ледь встигла зайти до зали, коли Дмитрик, обминаючи музикантів, разом із диригентом вийшов на сцену, і ніхто в залі не знав, як важко йому було зробити бодай один крок. А маленький Страх почувався дуже добре. Він вкрив Дмитрика тремтливою хмаринкою і разом із ним вийшов на сцену.

Диригент підняв паличку, зазвучав оркестр. Раптом Страх відчув, що звуки — як їх багато! — рвуть його на шматки. Він іще більше притулювся до Дмитрика, але могутня звукова хвиля відірвала його, шпурнула через усю залу і майже приліпила до стіни у дальньому кутку. А Дмитрик грав усе впевненіше, звуки його скрипки міцніли, оркестр підтримував їх сильним злагодженим звучанням. Коли музика стихала, маленький Страх поволі сповзав додолу. Нарешті він опинився біля дверей і непомітно вислизнув на вулицю. Він чув за собою гучні оплески, але вже не бачив, як усі слухачі, стоячи, аплодували юному скрипалеві. Більше за всіх раділа його перша вчителька: вона знала, як важко перебороти страх.

А маленький Страх вибрався за місто і покотився луками, полями, дістався лісу, виліз на стару сосну, роздивився навкруги. Птахи зустріли його різноголосим хором. А він був щасливий, що побачив Дмитрика, та мабуть, і не здогадувався, що мало не спричинив скасування концерту. Справді, він вчинив дуже необачно! Та хіба ж міг це зрозуміти маленький Страх, який дуже довго жив у щілині в напівзогнилому сарайчику і лякав маленьких дітей?!